

Theatergezelschap De Roovers in première met het mooie 'Onvoltooid verleden tijd'

Een landerige zomernamiddag

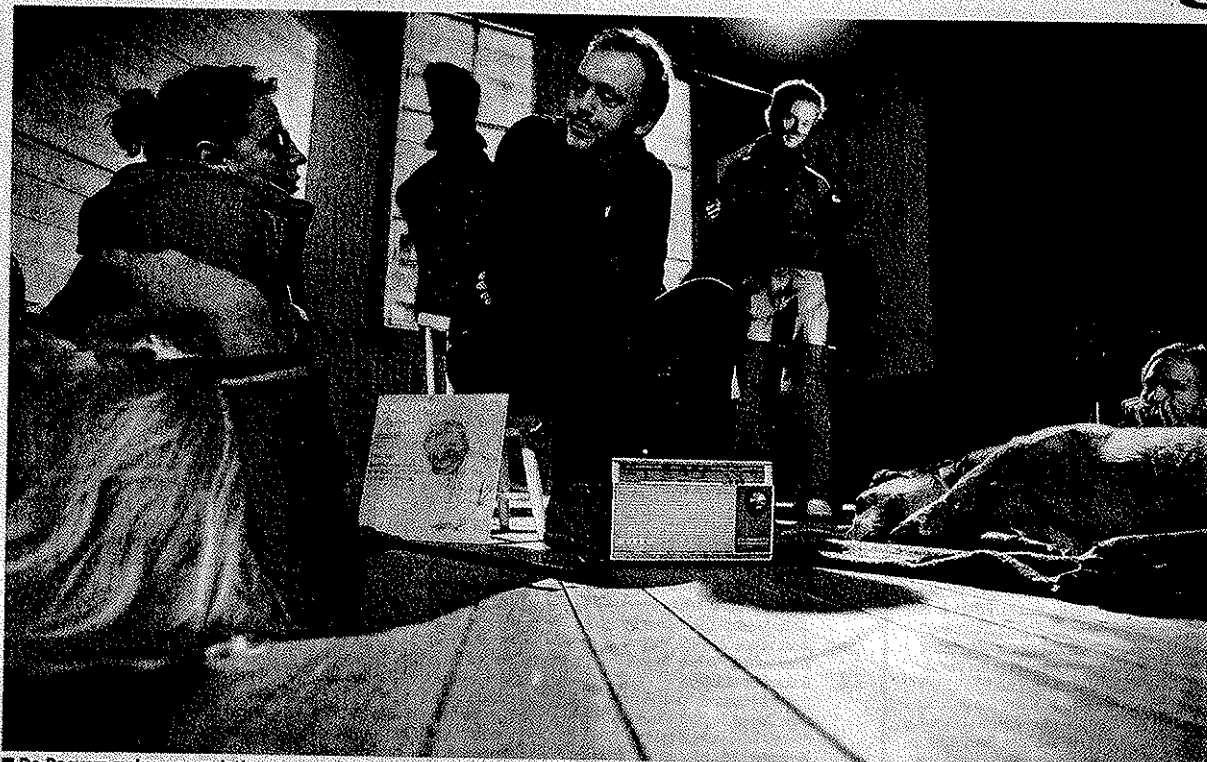
De schrijver Paul Auster riep Amerikanen op om waargebeurde verhalen uit hun leven naar hem op te sturen. Hij bracht de beste samen in een boek: *I thought my father was God*. De Roovers lezen en selecteerden, en maakten *Onvoltooid verleden tijd*, een voorstelling die laat zien dat zelfs in de kleinste anekdotiek vaak de kern van alle leven besloten ligt.

DOOR GRIET OF DE BEECK

BRUSSEL • De Roovers hebben de verhalen uitstekend geselecteerd en de muziek bracht een meerwaarde. Al was het tijdens de première soms nog een beetje zoeken, het vloede nog niet.

Een landerige zondagnamiddag in de zomer. Pruttelende potten op het vuur, en iedereen vrolijk aan het aperitief. Er wordt gepraat en gelachen. Kinderen spelen in het verste stuk van de tuin, af en toe gejuich als er een beetje een goal scoort. Niks moet, alles kan. Alsof de tijd zichzelf opheft. Zo voelt *Onvoltooid verleden tijd* van De Roovers. Misschien niet hun meest spannende voorstelling ooit, maar de gezelligheid van een klein feestje kunnen we op tijd en stond allemaal gebruiken.

Wat moet je doen als gezelschap, dat ondertussen een kleine twintig jaar bestaat, dat gescoord heeft met fijn vertolkte klassiekers en is uitgegroeid om niet helemaal gelukke experimenten? Dan ga je gewoon voor de kern van alle dingen: het verhaal, over een – en dus ook het – leven, bij voorkeur in een vrij concept: een paar muzikanten (Eric Engels en Bjorn Eriksson), een choreografe en danseres (Charllotte Vanden Eynde) en vijf spelers (de vaste vier van De Roovers: Robbie Cleiren, Sofie Sente, Luc Nuyens en Sara De Bosschere en een acteur in opleiding: Pieter-Jan De Wyngaert) op de scène. Hier en daar een paar micro's en wat zeteltes. Een vaste scenograaf: Stef Stessel maakt een vorm en projecteert beeldmateriaal waarbinnen dat alles prettig kan gedingen. En je bent vertrokken.

■ De Roovers maken er een intieme voorstelling van, zittend op de grond of een klein stoeltje vertellen ze verhalen. Verhalen die voor iedereen herkenbaar zijn

De acteurs zitten op de grond of op een stoeltje en geven elkaar de micro door. "Ik herinner mij dat ik niet begreep waarom Aspeoester niet wegging als het daar zo erg was". "Dat ik borsten tekende op de poppen van mijn zus". "Dat ik 's ochtends wakker werd met een droge mond alsof 's avonds met mijn sokken aan was gaan slapen". Eerst kleine zinnen, dan komen de echte verhalen. Over een man die de hond doodrijdt van de ambtenaar die zijn bouwplannen moet goedkeuren. Over een onevenaarbare martini cocktail. Over een zoon en een moeder die doodgaan en dat praten over het weer ook goed is. Over een vrouw die zich het reisje herinnert, met haar vader en alle broers en zussen, een week na de begrafenis van hun moeder. Van kleine akkefietjes tot gebeur-

Van kleine akkefietjes tot gebeurtenissen die het bestaan tekenen. Allemaal geven ze inkijk in de koppen van mensen

nissen die het bestaan tekenen. Maar allemaal geven ze inkijk in de koppen van mensen. Wie herinnert zich wat, en waarom? Wat bepaalt hoe mensen, in de Verenigde Staten en hier, worden wie ze zijn? Hoe gaan ze om met groot verdriet en moeilijke kwartieren? Welke woorden kiezen ze om hun

gevoel te beschrijven? En dan valt op hoe, net achter het eerste laagje anekdotiek, eindelijk veel universaliteit schuilt. Hoe we allemaal proberen om het hoofd te bieden aan wat ze voor ons in petto hebben.

Jazzconcert

De Roovers hebben de verhalen goed gekozen, de muzikanten creëren een flink meerwaarde, net zoals de beelden van Stef Stessel. In de ideale wereld is dit een jazzconcert waar alles vloeit, van de ene lekkere solo naar het volgende feestelijke hoogtepunt. Dat lukte de avond van de première niet helemaal. Het was soms wat stuntelig zoeken hoe er van het ene hoofdstukje naar het volgende moest gesprongen worden. Er

werd wat nadrukkelijker dan wens getwijfeld tussen wel of niet niet aan te doen. En het dansen was theoretisch interessanter meerwaarde dan in praktijk een arm die licht vangt, een radslag 2 het meisje in een van de verhalen, en d'je op het ritme van de muziek. Een bidt, en nu eens dat; alsof de vaak zo st. Vanden Eynde niet goed wist wat het m zijn, ofzo. Maar dat kan ook aan mij liggen.

En ja, nu doe ik moeilijk, omdat je een beetje moeilijk mag doen als je het hebt voor gezelschap. Maar al bij al is deze *Onvoltooid verleden tijd* een mooie voorstelling van mooie verhalen tot hun recht komen: avond om u te installeren en het u te helemaal te laten overkomen. Omdat leven niet altijd lastig hoeft te zijn.